

Прѣдъ тънкитѣ завѣси се вижда тъмния ликъ на мѣсеца — голѣмъ и свѣтъль . . . Не, той трѣбва да стане докторъ! Той трѣбва да се учи, Георги, много да се учи. Нѣкога той мислѣше да стане учителъ . . . Ала трѣбва да стане докторъ, да лѣкува хората . . . да ги лѣкува безъ пари . . . И нѣщо сладко и мило се повдига въ гърдичкитѣ му . . . Докторъ . . . Но то е далечъ, тѣй далечъ! А трѣбватъ пари. . . Той поглежда пакъ освѣтенияprozорець. . . Чакай! Той знае вече — нели видѣ какво правѣха момчетата по улицитѣ! . . . И той става тихичко и приближава майка си.

— Мамо. . . шепне ѝ той — мамо. . .

— Какво е, сине! — пита майката съ отслабналъ гласъ. — Защо не спишь?

— Мамо. . . ние. . . ние ще имаме пари. . . Утрѣ ще отида съ другитѣ момчета да събирамъ книги и стѣкла. . . купували ги били. . . А, мамо?

Ами, вмѣсто отговоръ, майка му хваща главата му и го цѣлува, а очитѣ ѝ тѣй сълзятъ — потоци.

На утрото Георги не отиде да събира книги и стѣкла, но майка му дълго говори съ леля му Гина, и слѣдъ обѣдъ му купиха да продава — ябълки.

Съ свито сърце излѣзе малкиятъ продавачъ изъ кѣщи, и отначало тихо и боязливо, а сетнѣ сѣ поясно и по-ясно се провикаше:

— Ябълки! . . .

Ето какъ стана то.

*

Въ скоро врѣме майка му оздравѣ. Разбира се, не отъ печалбитѣ, не отъ търговията на малкия овощаръ: малкитѣ печалби, които той носѣше, отиваха